

kan vælge mellem at være på fuld tid på et arbejdsmarked, de ikke kan klare, eller sidde med ryggen til verden og få en check ind ad døren hver måned.

Det er meget klogt og godt, at der sker ting her, men CD har bedt om, at tilbudene bliver skaffet først. Vi må ikke komme i den situation for førtidspensionister, der egentlig gerne ville på arbejdsmarkedet i 5, 10, 15 timer om ugen, og som nu siger, ih, det vil vi gerne, at når de så siger, at det vil de gerne, så er der ingen job til dem. Det må være i den anden rækkefølge, at der er tilbud, der gør, at de mennesker kan udnytte deres lyst til at komme på arbejdsmarkedet.

Det andet, der er vigtigt i den sammenhæng, er at understrege, at der er ingen tvang i det her. Og når jeg understreger det så firkantet, er det, fordi jeg har stort set en gang om dagen hele sommeren haft ikke mindst sindslidende ringende på min telefon i Sindal, der grædende fortalte, at de turde ikke tænke tanken om at blive tvunget ud på et arbejdsmarked, for de kunne simpelt hen ikke overskue den dagligdag. Og der er det vigtigt at sende et signal ud om, at der er ingen tvang i denne ordening. Man er nødt til at sige, at hvis mennesker kan og har lyst, så er tilbudet der, men de mennesker, der ikke kan overskue det, skal selvfølgelig ikke tvinges ud.

Men det gode ved det her er, at vi måske kan få gennemført en holdningsændring i det danske samfund, nemlig den holdningsændring, der går ud på, at mennesker kan noget, at mennesker er til noget, at mennesker har ressourcer. Ligeegyldig hvor vanskelige situationer, de er i, så har de nogle muligheder, som bør udnyttes – udnyttes af dem selv og værdsættes af omverdenen.

Jeg har aldrig nogen sinde kunnet forstå, at hvis en professor i romerske vandmøller er sindslidende 4 uger om året, at han så ikke de 11 andre måneder er en dygtig professor i romerske vandmøller. Sådan er det ikke i det danske samfund. Har man først fået det stempel på ryggen, eksempelvis at man er sindslidende, så går man ud fra, at så kan det menneske heller ikke noget al den øvrige tid, hvor man klarer sig rimeligt, indtil man er nødt til at blive indlagt igen.

Selvfolgelig kan det menneske noget, og selvfolgelig har det menneske en værdi, og selvfolgelig har det menneske nogle ressourcer, og der føler jeg meget, at diskussionen om det

rummelige arbejdsmarked netop rammer ind her, netop rammer ind i den værdiansættelse – det lyder lidt koldt, men det er positivt ment – der er af mennesker.

Både de anderledes, tilbagetrækningen, de ældre, det rummelige arbejdsmarked, kræver dog én ting; det kræver, at arbejdsmarkedet giver plads, at arbejdsmarkedet accepterer, at man kan være anderledes. Måske betyder det, at man også skal prioritere erfaring og viden højere end en eller anden smart alder, måske betyder det, at man må erkende, at mennesker på 55 eller 60 eller 65 ikke bare er yt, men at de også har brug for udfordring, at de også har brug for en jobudvikling, men at de også har nogle uendelig store muligheder for at gavne. Den tid, hvor det er 22-årige professorer med 30 års erfaring, der skal styre det danske samfund, må være forbi. Og jeg føler, at det også er det, der her bliver sagt.

I den forbindelse kan jeg ikke lade være med, selv om det sikkert ikke er særlig populært, at sige: Hvor er jeg dog glad for, at hovedstrukturerne i det danske velfærdssamfund er fastholdt med denne finanslov.

Når jeg siger det sådan, er det, fordi jeg er skrækslagen, når jeg hører nogle unge genier inden og uden for det her hus, der måske sidder på magten i løbet af 10 eller 15 eller 20 år, jeg er skrækslagen, når jeg hører deres effektivitet, deres strømlinethed, deres teknokrati – de kan det hele. Skidt med efterløn, skidt med folkepension, skidt med de dér plejehjem. Væk med det hele, vi har ikke råd til det, for det skal være effektivt, effektivt og koldt.

Jeg vil håbe, at det, som Erhard Jakobsen engang sagde, er rigtigt. Han sagde, at ungdom er en sygdom, der går over. Jeg håber, det er rigtigt, for jeg vil nødig leve i et samfund, hvor nogle af de genier, der render rundt med politiske meldinger – også fra de politiske ungdomsorganisationer, minus CDU selvfølgelig – fortæller, at velfærdsstaten i virkeligheden grundlæggende skal forsvinde.

Den diskussion vil jeg gerne røre ved i dag. Det kan godt være, nogle siger, at det er et generationstyveri, der foregår her. Det kan godt være, nogle siger, at det er 68'erne, der sidder på det hele, og at de 50-årige skal sikre hvad som helst. Nu er jeg ikke 50 endnu, men jeg kan jo tale på de 50-åriges vegne ved at sige, at de har vel også lov at være der. De har vel også skabt noget i det danske samfund. Meget af det,